

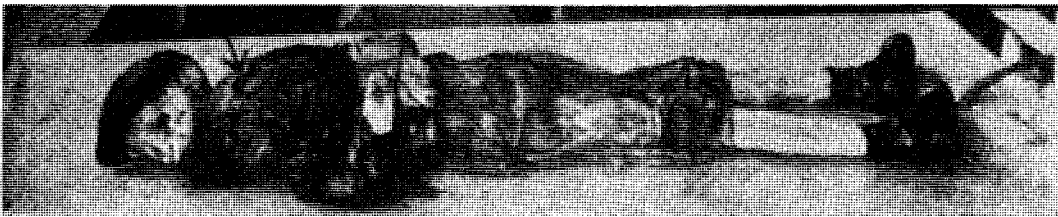
FOLK OG LAND

NR. 20 — 10. ARGANG

LØRDAG 17. JUNI 1961

LØSSALG 75 ØRE

Fru Ase Storsæter
Mjølndalen 21

Herbert Schollenberg, 14 år. Myrdet av polakkene i 1939. Hendene er bakbundet. Projektilet har gått ut i ryggen. Gutten var først skutt med pistol i stående stilling og det var derefter avfyrt et geværskudd mot ham efter at han var falt overende. Sammen med ham ble funnet en hel del andre myrdede fra presten Kutzers husstand.

Polenkrigen og den tyske krigsskyld

Interessant artikkel av en av de best orienterte, dr. Peter Kleist i Nation Europa

Det er blitt alminnelig i dette selvgode, tilbakeliggende land uten videre å akseptere de angelsaksiske (og russiske) seiersmaktens postulat om at det var Tyskland og Hitler som ene og alene bar ansvaret for annen verdenskrig — på samme måte som den foregående tyske generasjon med keiser Wilhelm i spissen bar skylden for den første. At historieskrivningen skulde være så enkel faller tydeligvis ikke et menneske inn å betvile. Når det gjelder den historiske sannhet, så er det særlig skjebnesvangert at det Adenauer-Tyskland som er blitt støttet på

Dr. Peter Kleist

særdeles verdifullt kildeskript for enhver historisk interessert. Vi gjengir nedenfor en av artiklene i dette hefte, forfattet av dr. Peter Kleist. Forfatteren er ingen ukjent mann. Rent bortsett fra hans omfattende skribentvirksomhet efter krigen, stod han også i første rekke blant tyske østpolitikere i det tredje rikes tid, svært ofte i opposisjon eller i direkte strid med statsledelsen. I forordet i en av hans bøker «Auch du warst dabei» skriver dr. E. J. Reichenberg bl. a. følgende i et forord: «Peter Kleist er som få berettiget til å uttale en uavhengig dom, som han underbygger med en fylde av materiale og mange ytringer fra utlandet. Han bevarte også i hine 12 år den indre frihet og forsøkte i en hård strid med statsledelsen å sette inn de politiske våpen i østfeltet, de som alene hadde kunnet sikre seieren over det bolsjevikiske system. Kleist er grunnleggeren av den selvstendige forvaltning i Estland, Lettland, Lithauen og Hvit-Ruthenia, han drev propaganda for den russiske «befrielsesarmé» tanker og han har endelig med redningen av estlandsvenskene og ingermanlenderne, såvelsom med sine forhandlinger med Ivar Olson og Gilel Storch i Stockholm bevist at han heller ikke vek tilbake for de varmeste jern».

benene av vestmaktene og hvis innsatte ledere i vesentlig grad tilhører den flokk av emigranter, jøder og landsforrædere som fulgte i de innrykkende okkupasjonsmaktens spor, aktivt medvirker til å underbygge den forfalskede historieskrivning og velter seg i frydefull anger over det deres politiske motstandere foretok seg. Det kjente tyske tidsskrift NATION EUROPA hører til den lille krets av tyskfolende sannhetsfor kjempere i det amputerte Vest-Tyskland. Det yder et særdeles verdifullt og vitenskapelig vel underbygget arbeid for å finne frem til den historiske sannhet, og be-

tegnende for forholdene i dagens nydemokratiske Tyskland er det at dette tidsskrift, som overhodet ingen politisk virksomhet driver, flere ganger har vært under forfølgning og er blitt beslaglagt fordi det ikke uten videre deltar i hetsen mot Det tredje rike og sverger til seiersmaktens forfalskede historie.

I sitt mainnummer beskjeftiger tidsskriftet seg med Tysklands påståtte krigsskyld, og avdekker en rekke tidligere ukjente dokumenter og kjennsgjeringer som taler et annet sprog. Det er et

rekke brever fra den kjente geopolitiker Karl Haushofer og hans sønn Albrecht Haushofer, såvelsom skrivelser fra Rudolf Hess kaster lys over denne hittil så mystiske begivenhet. 8. september 1940 hadde Hess en samtale på to timer (Forts. side 8)

Når det spesielt gjelder hans anførsler i denne bok, så legger han her frem personlige erfaringer fra forhandlinger og samtaler i disse nå fjerne dage, som kaster et frapperende lys over hendelser og forhold som en nå mistyder så katastrofalt.

Vi gjengir efter store og alvorlige betenkeligheter sammen med denne artikkel endel autentiske fotografier av uhyggelig art, opp tatt av Wehrmacht under kontroll av nøytrale journalister i 1939, da de tyske tropper rykket inn i Polen og avdekket og påviste de grusomheter som var blitt øvet mot det tyske mindretall i Polen. Den ene massegrav efter den annen med fryktelig lemlestede kvinner og (Forts. side 2)

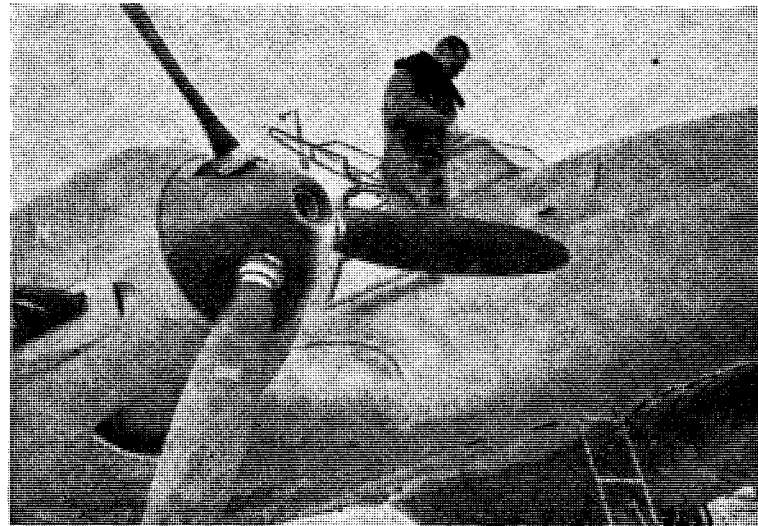

Kurt Beyer, 10 år. Sammen med dette barn var også hans 44 år gamle far, hans 21 år gamle bror og en gartnerarbeider hos faren Thiede, 22 år gammel, myrdet. Lungesår, fullstendig ødeleggelse av venstre underarm, stikkår ved venstre øye. Gutten levnet efter øyenvitners utsagn fra om kvelden da han ble tilføyet sårene til neste morgen 14. februar ved siden av de pårørendes lik.

Nye opplysninger om Rudolf Hess' «fredsflyvning»

Secret Service og Churchill hindret fredsslutning i 1940-41

I «Deutsche Wochen-Zeitung» finner vi nedenstående interessante opplysninger om Rudolf Hess' mystiske flyvning til Storbritannia i mai 1941. De bygger på nye viktige dokumenter som nå er bragt for dagen, og viser klart Tysklands fredsvilje.

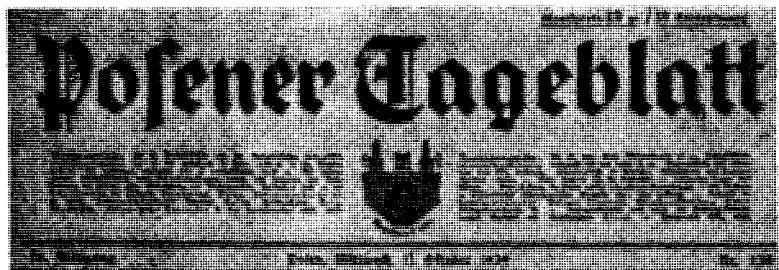

Rudolf Hess i flyet som bragte ham til Skotland

Det engelsk-amerikansk-franske historikerteam som bearbejder aktene fra det tyske rikets utenriksdepartement har nettopp utgitt et nytt bind «Documents in Germany». I dette bind blir for første gang Rudolf Hess' flyvning i mai 1941 til Skotland historisk utforsket. En

rekke brever fra den kjente geopolitiker Karl Haushofer og hans sønn Albrecht Haushofer, såvelsom skrivelser fra Rudolf Hess kaster lys over denne hittil så mystiske begivenhet.

8. september 1940 hadde Hess en samtale på to timer (Forts. side 8)

WIR KLAGEN AN!

Gräber des Grauens

Bei Slesin, Kreis Kamin, wurde jetzt mit der ein aufsehend zugewandert Grab entdeckt, in dem die Leichen von sechs ermordeten Volksdeutschen lagen. Es sind der Familie des E. J. Reichenberg, Kreis Mollath, Vater, Mutter, eine 17jährige Tochter und der 18 Monate alte Sohn. Ferner die 64 Jahre alte richthausische Witwe Adelheid Plank aus Stulendorf, Kreis Poznan, und ein Volksgenosse aus Rakwitz, dessen Name noch nicht festgelegt wurde.

Die Ermordeten waren bei den Jagen der Volksdeutschen, die die Polen ins Innere des Landes schleppten, zusammengebrochen. Begleitmannschaften und polnische Soldaten haben sie verurteilt und dann erschossen. Unter den Ermordeten befinden sich billige Invaliden. Der Schmiedemeister Schmoke hatte im Weltkrieg beide Beine verloren und konnte sich nur mühselig auf Prothesen fortbewegen. Dennoch hatte man ihn mitgeführt, bis er zusammenbrach. Die mitverschleppten Familienangehörigen blieben bei ihm. Sie alle wurden auf brutale Weise ermordet. Frau Schmoke und beide Buben abgeschlachtet worden, dem 18 Monate alten Kind hat man beide Beine mit einem Leibe beide Hände abgeschlachtet und es dann erst hängen lassen.

Am 2. September wurden auch fast alle Volksgenossen aus Zempin am Grund einer von Westmarkenverein angelegten Lüge verschleppt.

Die entmenschten Horden haben aus die Deutschen auf offener Straße zu Tode mißhandelt. Ihre Leichen sind auf dem jüdischen Friedhof in Schrimm verscharrt aufgefunden worden. Sie wurden nach Zempin übergeführt.

Der Befehl ergab, daß die Opfer vor dem Tode mit kochendem Wasser abgespült werden waren, da sich die Haut an den verschütteten Körperstellen gelöst hatte. Bei fast allen Toten waren die Glieder zertrümmert, zum Teil gebrochen, die Geichter durch Schläge vollkommen unkenntlich gemacht, die Zungen herausgeschlitten, die Augen ausgestochen und die Ohren abgehauen.

Gräber des Grauens klagen an!

KL. Tag um Tag füllen sich die Spalten unserer Zeitung mit Anzeigen von der Ermordung zahlloser Volksgenossen, mit endlosen Vermisstenlisten, mit Anlagen bezüglicher Familienmitglieder, die noch in Ungewissheit sind über das Schicksal ihrer verschleppten Angehörigen.

Ein Bild höchsten Grauens und endlosen Leids enthält die tägliche Zeitung. Wenn wir auch in den ersten Tagen nach dem Einmarsch der deutschen Truppen mit einem befriedigenden Aufstimm der Rückkehr eines ganzen Reihe Lieber und tapferer Kameraden und Freunde melden konnten, so wird jetzt die Begrüßung glücklich Heimgekehrter selten und selbster, dafür aber mehren sich die traurigen Botschaften von der Aufkündigung neuer Massengräber, die irgendwo im Lande entdeckt werden und lächerliche Zeugen sind gegen die Mörder.

Was sich beim Öffnen dieser Massengräber dem Blicken entbietet, ist unbeschreiblich. Für soviele Bestattungen und sadistische Grausamkeit lebten in unserer Sprache die Worte. Wenn, so wie heute, Tatsachenberichte über die Leidensgeschichte von Litauen wiedergegeben werden, dann sind es nur Einzelbeispiele, die den anheimelichen Umfang der Gesamtverluste und -Funde auch nicht im entferntesten andeuten können. Wenigstens diese Berichte aber sollen unsere ganze schwere Anklage in die Welt schreien, die den polnischen Mördern und ihren Anführern und Aufpoltern gilt.

Tausende von Morden, die an Volksdeutschen im ehemals polnischen Staatsgebiet verübt wurden, sind bereits festgestellt. Um Tausende von Vermissten hängen wir noch. Auch nicht annähernd kann bis jetzt die Gesamtzahl der Opfer geschätzt werden. Tag um Tag werden neue Gräber gefunden. Nie wird man alle entdeckt haben, denn die Mörder haben nicht nur geschändet, verurteilt, gequält und getötet, sondern sie haben auch versucht, die Spuren ihrer beispiellosen Bluttat zu verwischen, indem sie die Geichter unkenntlich schlugen, den Leichen die Pupillen abnahmen und ihre Kleider vielfach an anderen Stellen verscharrten, damit eine Identifizierung nicht gelänge.

Wir klagen an! Das Urteil spreche die Welt!

Forsiden av Posener Tageblatt 11. oktober 1939 efter at massegravene kom for dagen.

POLENKRIGEN —

(Fort. fra s. 2).

barn ble oppdaget og åpnet. Det er ikke hyggelig billedstoff, men vi synes det har sin misjon i en tid da selv et så anstendig blad som FARMAND imellom finner det påkrevet ensidig å fyre opp under hetskjelen med bilder som angivelig skal beviste tyske grusomheter. Bildene har også sin spesielle misjon i forbindelse med Eichmann-saken, fordi de viser det som bl. a. den britiske jurist F. J. P. Veale anførte i en artikkel i forrige nummer, at allerede før jødiske barn angivelig fant døden i gaskamre i Auschwitz hadde titusener på titusener av tyske barn og barn av andre nasjoner falt som ofre for menneskenes grusomhet. Den grusomhet en aldri kan få slått ned på hvis seiersmaktenes forbrytelser skal glemmes og dekket over i et evig propagandafelttog for å komme ågens Tyskland tillivs med gammel gru, som vel var så likelig fordelt på begge parter i en krig som i første rekke Storbritannia gjorde til en total krig.

Her er så dr. Peter Kleists artikkel:

At ødeleggelsen av Tysklands naturlige grenser i øst var en av de latente krigsårsaker, visste og bekjente i året 1939 enhver objektiv iakttagere i hele verden. For enhver engelskmann, franskmann eller amerikaner vilde løsrivelsen av en provins gjennom en «korridor» av en fremmed, fiendtlig makt ha vært like utålelig som det var for det tyske folk.

Likevel forsøkte das Reich å overvinne denne skjending av sin integritet gjennom mere enn storsinnede forslag til Polen. I forgrunnen som beveggrunn stod herunder nødvendigheten av et oppgjør med den bolsjeviske verdensagresjon. For at det i Moskva var sentrum for en internasjonal ideologi som gikk ut på erobring, det behøvet ikke noen FN-komite møysommelig å utgrunne, fordi det utrettelig var blitt forkynt av Lenin, Stalin og Krustsjov allerede før 1933. Tyskland hadde blodig erfart styrken i dette angrep allerede i årene fra 1918 til 1923.

Ut fra denne nødvendighet forsøkte riksregjeringen under Hitlers ledelse å samle verdens antibolsjeviske krefter i Antikomintern-pakten, en tidlig forløper for NATO, CENTO og SEATO. Ut fra samme nødvendighet forhandlet Hitler også med Polens utenriksminister Beck 5. januar 1939 i Berchtesgaden og så sin mening med en tydelighet som ikke var til å misforstå:

Efter Hitlers mening er Tysklands og Polens interessefelleskap med henblikk på Russland fullstendig — Av disse grunner er et sterkt Polen ganske

Efter innmarsjen av de tyske tropper i Polen, som reddet livet på titusener av tyskere, ble det avsløret utallige polske mord på vergeløse. Utenlandske pressefolk — blant andre Mr. Oechsner fra UP (tilvenstre på bildet) og Christer Jäderlund (merket med kryss) — overbeviste seg om grusomhetene. Men verdenssamvittigheten tiet dengang. Det gjaldt forbrytelser med riktig fortegn.

enkelt en ren nødvendighet for Tyskland. Her bemerket riks-kansleren at hver polsk divisjon satt inn mot Russland sparte en tysk divisjon. (Siert efter den polske hvitbok om krigsutbruddet).

Håpet om å trekke den østlige nabo inn i den antibolsjeviske front var altså foranledningen for Hitler til å gi avkall på en gjennomgripende revisjon av Versailles grense-ødeleggelser. Hans forslag til Beck er sammenfattet i den tyske protokoll slik:

«Tilbakeføring av Danzig til Tyskland. Til gjengjeld sikring av Polens økonomiske interesser i dette område, og det på en storstilet måte. Tysklands forbindelse med dets provins Øst-Preussen gjennom en eksteritorial auto- og jernbane. Som motydelse herfor fra tysk side garantering av korridoren og den samlede polske eiendom, altså en endelig og varig anerkjennelse av de gjensidige grenser».

For å klarlegge den polske holdning til dette tilbud, ble Ribbentrop 26. januar sendt til Warszawa. Mottagelsen var glimrende, men kjølig. Riksutenriksministeren talte med den polske statspresident, med marskalk Smigly-Rydz og sin polske kollega Beck — bare for å få høre at Polen ikke kunde delta i et anti-sovjetisk forbund.

Forfatteren førte dengang en lengere samtale med utenriksministerens kabinetsjef, grev Lubienski, og spurte polakken om marskalkens oppfatning. Smigly-Rydz var en fiende av Sovjetsamveldet, sa Lubienski, men han hadde like store og heftige antityske kompleks. På spørsmålet om hvorledes en statsmann kunne føle seg vel under omklamringen av to som fiendtlig betraktet stormakter, svarte polakken leende: «Smigly-Rydz kompenserer sin frykt for de nærliggende fiender med forhåpninger til sine fjerne venner».

Warszawa-ekkoet til de tyske forslag var og ble iskoldt. Tyskland gjorde tilslutt, i slutten av mars, sine tilbud kjent for offentligheten.

Polens svar var mobilisering og avsluttelse av en innledningsavtale for et britisk-polsk forbund. Polens svar var videre et blodig hets- og undertrykkelsesfelttog mot de tyskere som fremdeles var bosatt i landet (se bildene): Av 500 fremdeles bestående tyske skoler ble 300 oppløst, resten ble undergitt sjikanerende forholdsregler.

Berlin måtte trekke tilbake sitt nytteløse tilbud. Efter en måneds ventetid ble avtalen med Pilsudski oppsagt «som ensidig brutt av Polen og dermed ikke lenger bestående».

Verdensoffentligheten hadde for størstedelen mottatt de tyske forslag med tilslutning. Det reiste seg neppe en kritisk røst. Men som vi vet idag, så drev Roosevelt dengang en feberaktig virksomhet mot Tyskland bak kulisene og øvet et heftig press på Frankrike og England, for å stive av ryggen på Polen og dermed hindre enhver fredelig opprydning på den østlige branntomt.

At det her hos Roosevelt like lite som hos regjeringene i London og Paris dreiet seg om Polens «redning» i forbindelse med en storsinnet og fornuftig ordning med Tyskland, fremgår av den kjennsgjerning at England og Frankrike dengang samtidig førte forhandlinger i Moskva om felles forholdsregler mot Tyskland og at de to verdensmaktens militære var beredt til å «tiltro» sovjethæren ikke bare de tre baltiske stater, men også å tilstå den gjennommarsj i Polen og Romania.

Polen satte seg kraftig opp mot vestmaktens tilskyndelse om å la seg redde av Moskva fra Berlin. Selv polakkenes sjåvinistiske temperament stod det klart at til Tyskland stod det dengang bare å tape noen konsesjoner av Versaille-

rov, men at sovjethæren som motydelse for «hjelpen» vilde kreve intet mindre enn alt.

Den polske regjeringens innvendinger ble overhørt. 21. august 1939 anerkjente den franske ministerpresident Daladier uten hensyn til Polens og Romanias motstand en sovjetisk gjennommarsjrett i de to stater og gav den franske militærattaché i Moskva, general Doumenc, fullmakt til å undertegne militæravtalen mellom England, Frankrike og Sovjetsamveldet «på best mulige betingelser».

Den som efter 16 års hjernevask fremdeles har bevart et klart hode, vil efter disse hendelser forstå hensiktene bak den engelsk-polske pakt, som ble undertegnet i London 25. august. Med denne avtale ble på en måte som er enestående i historien avgjørelsen om krig og fred av en verdensmakt lagt i hendene på fremmede politikere.

Polen hadde valget mellom et tysk og et engelsk tilbud. Det tyske tilbud var slik at selv den mest innbitte polske nasjonalist idag vilde ha grepet det med begge hender hvis han hadde kunnet dreie tidens hjul tilbake. Det engelske tilbud var krig. Polen valgte det!

Grunnene til denne Polens skjebnesvangre avgjørelse er kjent. Forfatteren hadde selv i hine dage flere samtaler med polske personligheter, som med forbausende tillitsfullhet imøteså krigen — «for di de tyske motstandskrefter vilde benytte krigsutbruddet til å slå løs og enhver krigs-anstrengelse av Riket bli lammet». — Det finnes imidlertid også et nøytralt vitne om deres virksomhet. Svensken Birger Dahlerus beskriver i beretningen om sin fredsformidling i de siste timer et besøk hos den polske ambassadør i Berlin, Lipski, sammen med ambassaderåd Forbes fra den britiske ambassade: «På tilbakeveien fortalte Forbes meg noe som gjorde meg forskrekket. Mens jeg dikterte sekretæren, hadde Lipski meddelt Forbes at han ingensomhelst grunn hadde til å interessere seg for noter eller tilbud fra tysk side. Han kjente stillingen i Tyskland efter sin fem og et halvtårige virksomhet som ambassadør og hadde intime forbindelser med Göring og andre fra de toneangivende kretser. Han erklærte å være overbevist om at i tilfelle av en krig, vilde det bryte ut uro i dette land, og at de polske tropper resultatrikt vilde kunne marsjere mot Berlin».

Det er kjent at også i London ble slike tanker fremholdt. Men det er også kjent at en tysk rett har dømt den mening at tyske motstandsfolk hadde fremmet krigsut-

Oscar Egeberg
in memoriam

En steil kjemper, Oscar Fr. Egeberg. Skinnarbøl ved Kongsvinger, har forlatt valplassen. Kompromisløs til det siste ble han, ærekjær i hver dråpe blod. Rettsoppgjørets skjensel glemte han ikke én dag. Stor i linjen. Dette å føre kampen på bred basis forstod ikke alle. Oscars linje var den som ville ført frem til seir.

Slekten Egeberg vil i sin tid bli stolt av denne sin sønn, hvis storstilte vesen borger for dette.

Hard, steil, uutslitelig energisk, trofast, forsiktig og uvøren, alt forenet med guttaktighet og en hjertelighet i vennskap som varmet den han hadde tillit til.

Så mange, så store og så vanskelige egenskaper i sjel og sinn. Alt dette bar Oscar Fr. Egeberg til sin dødsdag. Han var nemlig en av de meget få som hadde moralsk mot, noe som ikke lar seg knekke av sykdom eller motgang. Da sløves man heller ikke av alder.

Tapper og med oppreist panne gikk en god og trofast nordmann bort.

Kaupang

H. Franklin Knudsen.

bruddet ved sine meddelelser til engelske politikere som fornærmelse av motstandskjemperne.

Årsakene til annen verdenskrig ligger klart i dagen. Når det gjelder krigsskylden må det bare være tillatt et kort sitat. Hitler skrev i sitt budskap til Daladier av 27. august 1939 (siert efter den franske gulbok, side 321):

«Hvis skjebnen igjen tvinger våre to folk til kamp, så vil det dog være en forskjell i motivene. Jeg, herr Daladier, kjemper da med mitt folk for gjenopprettelse av en urett som er tilføyet oss — og de andre for å opprettholde den.

Dette er så meget mere tragisk som mange av de mest betydelige menn også fra Deres eget folk har erkjent meningsløsheten av løsningen av 1919 og også det umulige i varig å opprettholde den.

Jeg er klar over de alvorlige konsekvenser som en slik konflikt bringer med seg. Men jeg tror at Polen vil komme til å måtte bære de alvorligste, for ganske likegyldig hvorledes en krig om dette spørsmål ender: **Den polske stat av idag vil så eller så være forlapt».**

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadamerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare løftstrapper.

Engelsk historiker skifter mening

A. J. P. Taylor drøfter krigsskylden i sensasjonell ny bok

Hitler og Chamberlain på Obersalzberg

Herhjemme hører som kjent Tysklands og Hitlers krigsskyld til dogmene. Véd den som våger å antyde at historien ikke er så enkel som krigspropagandaen. Den er å regne for en forbryter, en samfunnsfiende eller en «nynazist», hvilket tydeligvis kommer ut på omtrent det samme. Det er da faktisk heller ikke en norsk historiker som våger å pirke alvorlig ved dette dogme. Med alt sitt offisielle hykleri har England dog — etter kampen og løgnpropagandaen — én viss formildende sans for anstendighet og sannhet. Det lar seg ikke gjøre å kvele ytringsfriheten i England på samme måte som her i Norge, hvor ånden forvaltes av DAGBLADET og ensporede folkeskolelærere.

Den kjente engelske historiker A. J. P. Taylor, som forøvrig har vært kjent for sin

tyskfiendtlige holdning, har i disse dager gitt ut et nytt verk, som i mangt og meget tar avstand fra gamle dogmer om den ensidige tyske krigsskyld, «The Origins of the Second World War».

Med det tyske tidsskrift NATION EUROPA som mellommann, skal vi nedenfor ganske kort komme inn på noen punkter i Taylors bok.

Forfatteren stiller straks i begynnelsen opp spørsmålet hvorfor — i motsetning til første verdenskrig — det nesten ikke finnes noen litteratur som undersøker skyldspørsmålet i annen verdenskrig. Han mener det kommer av at det finnes en uhyrt bekvem forklaring som tilfredsstillende alle og er hinsides enhver diskusjon: Hitler!

Denne billige forklaring synes underbygget gjennom bevisførselen i Nürnbergpro-

Forts. side 6

CHR. B. WAAGE:

The White Man's Burden

Omkring år 1400 fant det sted langvarige kriger mellom England og Frankrike. I et slag ble den franske konge tatt tilfange av englenderne under den berømte Black Prince. Prinsen gikk kongen imøte, hilste ham ærbødig og knelte for ham. Den engelske konge hadde nemlig store besiddelser (len) i Frankrike. Derfor ble kongen æret som lensherre av prinsen. Dette eksempel på høysinn og menneskelighet overfor en slagen motstander er ikke enestående i riddertidens «mørke middelalder».

Samtidig med disse kriger, foretok tartarfyrsten Timur Lenk sine erobring- og plyndringstog fra Sentral-Asia mot de arabiske kulturrikene i Vest-Asia. I 1402 beseiret og fanget han osmannersultanen Bajaset 1., satte ham i et jernbur og slepte ham med seg på sin videre ferd, til sultanen døde av sine lidelser et års tid etter.

Timur Lenks vei er ellers merket av ufattelig grusomhet. Byene han erobret, fikk sine seierspyramider av menneskehoder. I Persias mest strålende by, Ipsahan, krevte seierspyramiden 90,000 hodestaller.

Vi tar avstand fra de utskielser som fant sted under den franske revolusjon. Men det er likevel en viss resong i den angstpsykose som ligger bak guillotinen arbeid. I frihetens og fedrelandets hellige navn, ble voldshandlingene begått. «Fedrelandet var i fare», «Friheten var i fare», derfor måtte «fiendene» tilintetgjøres.....

Uten resong er derimot den ville råskap erobreren Aga Mohammed viste på sine toktter fra Midt-Asia innover Persia i 1790-årene. Samtidig med revolusjonen i Frankrike. I 1794 inntok han den kjente teppebyen Kerman i Øst-Persia. Alle kvinner i byen ble overlatt til soldatenes vold. For seg selv krevde han 20,000 øyne, som ble nøyaktig talte. Alt av mannkjønn ble drept og byen lagt i ruiner.

Slik kune vi fortsette.

*

Først for omkring hundre år tilbake, begynte så smått utforskningen av Afrikas indre. Smale kyststriper var tidligere blitt kartlagt av portugisere, spaniere, briter og hollendere. Spredte kolonisjoner forekom også. Bare i Sør-Afrika fikk kolonisasjonen et større omfang. Bortsett fra omflakkende stammer av lavtstående buskmenn og hottentotter, var landet folketomt. Først i forholdsvis sen tid kom bantunegrer i stort antall inn i landet fra nord og har skapt det alvorlige raseproblem med Apartheid og andre tiltak for å hindre raseblanding.

Omkring år 1900 er ca. 90% av Afrika oppdelt i kolonier mellom de europeiske stater. Misjonsarbeid, utnyttelsen av verdensdelens naturrikdommer, oppbyggingen av næringslivet, anlegg av veier, jernbaner og andre transportmidler skjøt fart. Det egentlige Afrika, det sorte Afrika, Kongo-bekkenet og området langs Guinea-bukten hadde, unntatt en smal kyststripe, vært uten berøring med europeisk sivilisasjon. Disse vidstrakte områdene, større enn Europa, innbefattet det europeiske Russland — alene tidligere belgisk Kongo er større enn Tyskland, Frankrike, Storbritannia og Spania tilsammen — hadde ikke bare gjennom århundrer, men årtusener levet sitt eget liv og fått formet sin afrikanske sjel.

Angsten for naturmaktene, for ville dyr, for overfall av andre stammer, for myriader av onde ånder som alltid og overalt er på ferde med ulykker, sykdom, lidelser og død — årtuseners angst og redsel har sunket dypt og bunnfelt seg i den sorte manns sjel. — Hans tro på kultus med sine bloddryppende ritualer, med dyre- og menneskeofringer — er fryktens religion.

Her er ikke noe som heter brorskapsfølelse utenfor stammefelleskapet. Det gammeltestamentlige «hat din fiende» er gjennomført i sine ytterste konsekvenser. «Drep eller bli drept» er jungelens ubønnhørlige lov.

Men misjonsvirksomheten? — Den kristne forkynnelse,

undervisning og barmhjertighetsgjerninger har utvilsomt vært av betydning. Men dens virksomhet har vært for kortvarig og på langt nær så omfattende og dyptgående som meldingene fra misjonsmarken gir inntrykk av. Den gamle gude- og åndetro og ritus sitter dypt forankret i den sorte manns sjel. Barmhjertighet, tilgivelse og kjærlighet er ord han kanskje har hørt på misjonsskolen, men orden er fremmede og unaturlige. Ja, selv de som har fått utdanning ved Vestens skoler og universiteter har ikke kunnet frigjøre seg fra nedarvet etikk. — Tam-tam trommene, ildskjæret fra bålene i jungelnatten, de mystiske ritualer og besvergelses — kaller på noe i hans sjel som er langt sterkere enn Vestens skolelærdom.

Negerrepublikken Haitis (Vest-India) befolkning er etterkommere av negerslaver fra Dahomey og Kongo-bekkenet.

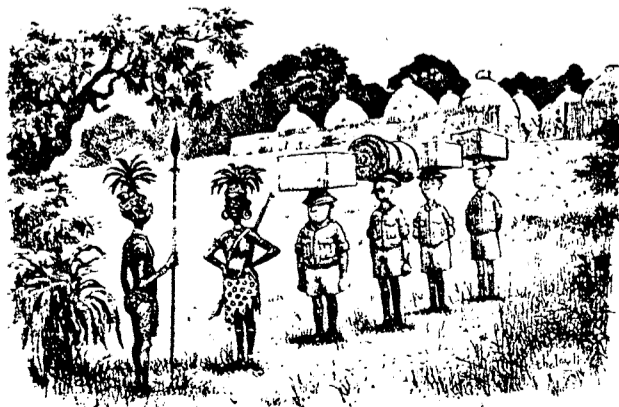
I flere hundre år har de nå vært under kristen påvirkning. Og offisielt er alle gode katolikker. Republikken har tallrike skoler og kirker. I hovedstaden Prince au Port kneiser en mektig, lyserød katedral med prektige vinduer i rødfarget glass. Selv stedsnavn, fjelltopper og forberg har fått høykristne navn, som Sierra de Monte Christ og Kap Dame Maria osv.

Men fremdeles blomstrer woodoo-religionen i nattens mulm og mørke i bortgjemte, skogbevokste daler — med

Forts. side 7

Mussolini og Chamberlain i München. Mellom dem Daladier

«The white man's burden»

Engelsk historiker —

(Forts. fra s. 5)

sessen, hvis dokumenter imidlertid som Taylor slår fast

ikke bare var utvalgte for å bevise de anklagedes krigsskyld, men også for å skjule anklagerens krigsskyld — — Fordømmelsen gikk forut for dommen, og de fremlagte dokumenter ble bare benyttet til å rettferdiggjøre en slutning man allerede hadde trukket.

Det samme gjelder etter Taylors mening for de i England utgitte dokumenter om den tyske utenrikspolitik, hvis utgiver delte Nürnbergdommernes mening.

Under gjennomgåelsen av det materiale som stod til rådighet kom Taylor til tolkning, der — som han sier — står i skarp motsetning til de meninger han selv og andre historikere hittil har holdt for riktige. Han fortsetter:

Hensikten med politisk virksomhet er å bevare fred og velferd, og dette mål har hittil enhver statsmann, hva nå grunnen kan være, feilet i å nå. Dette (fremstillingen av årsakene til 2. verdenskrig) er en historie uten helter, og kanskje også uten skurker —

Taylor undersøker Hitlers personlighet og kommer til den slutning at det her dreier seg om en mann med fremragende utviklet politisk instinkt, som planla langt mindre på langt sikt enn han lot hendelsene arbeide for seg og forstod å utnytte dem for sin poliikk.

Historikere med stor autoritet har Hitler sett skaperen av store systemer, som på forhånd forberedte en stor krig for å ødelegge den bestående sivilisasjon og svinge seg opp til verdens herre. Etter min mening er statsmenn altfor sterkt oppvakt av tidens hendelser til at de skritt for skritt kan følge en detaljer forberedt plan. Systemer blir skapt etterpå av historikerne og det system man gjør Hitler ansvarlig for er i virkelighetene det samme som en Hugh Trevor-Ropers, en Elisabeth Wiskemans, en Alan Bullocks.

Taylor undersøker også Hitlers østpolitikk:

I strid med alle de forventninger han hadde, var han blitt innviklet i en krig med vestmaktene før han hadde erobret østen. Og dog var ekspansjon i øst hans hovedmål — om ikke hans eneste mål — — Mange av de tidlige advarselsrop om den tyske gjenopprustning var falsk alarm — — Nazistenes hemmelighet var ikke våpenproduksjon, men deres frihet fra ortodokse økonomiske prinsipper — —

Den ofte, og som regel falskt siterte Hossbach-protokoll blir også nevnt i Taylors bok, men som kilde for en legende!

Ingen av de nødvendige forutsetninger for Hitlers «politiske plan» var tilstede, derfor kan protokollen

knappt betraktes som en hovedanklage mot den tyske politikk — — Hvorfor holdt Hitler denne konferanse? Dette spørsmål har hittil ikke vært stillet, ikke i Nürnberg og ikke av historikerne. Og dog er det en elementær del av den historiske disiplin ikke bare å spørre om hva det står i et dokument, men også om hvorledes det overhodet er kommet istand. — Hva skulde ha foranlediget Hitler til å avsløre sine innerste tanker for disse menn som han mistrodd og som han likevel skulle avsette innen kort tid (generalene)? — På dette spørsmål gis det et enkelt svar: Hitler avslørte ikke sine innerste tanker (på Hossbach-konferansen). Det var ingen utenrikspolitisk krise dengang som kunne ha nødvendiggjort en bred diskusjon eller vidtrekkelige avgjørelser. Konferansen var langt heller en innenrikspolitisk manøver — — Hossbachprotokollen selv bekrefter dette.

Göring hadde rett: Hitler forsøkte på denne konferanse bare «å lage damp».

I Østerrikes Anschluss til das Reich ser Taylor påny mindre et resultat av Hitlers planlegging på lang sikt enn hans evne til å erkjenne en gunstig utvikling på et tidlig stadium og å utnytte den beslutsomt. Taylor anser løsningen dengang av det østerrikske og tsjekkiske problem for i en viss henseende uundgåelige hendelser. Forbudet mot Anschluss, opprettelsen av Tsjekoslovakia og vestmaktens utenrikspolitikk i tredveårene kunne etter Taylors mening ikke føre til noe annet resultat.

Tross det ytre skinn var den (Tsjekoslovakia) en nasjonalitetenes stat og ingen nasjonalstat. Tsjekkerne var de eneste troende borgere av «Tsjekoslovakia», og de gikk så vidt at de antok at dette måtte være en sentralisert stat av tsjekkisk karakter. De andre — slovakerne, ruthenerne og frem for alt tyskerne — var bare nasjonale mindretall, imellom rolige, imellom utilfredse, men aldri overbeviste tilhengere av den bestående ordning.

Eventyret om at først Hitler og nasjonalsosialismen hadde kalt uavhengighetsbestrebelsene tillive med det mål å ødelegge den tsjekkiske stat, blir avvist av Taylor med noen få ord. Hitler var ikke grunnleggeren av den sudettyske bevegelse.

Den ventet heller på ham, ja var direkte forutbestemt til å bli benyttet av ham — enda mere enn i Østerrike. Andre gjorde arbeidet for ham. Den

tsjekoslovakiske krise ventet på Hitler fra begynnelsen av.

Taylor kaster et interessant lys over bakgrunnen for den tsjekkiske mobilisering 20. mai 1938. Han overveier teorien om en angivelig planlagt sudertysk og rikstysk provokasjon, men forkaster den straks!

Ingen av disse forklaringer synes å komme sannheten nær. Det er imidlertid trolig at tsjekkerne foretok denne demonstrasjon for å diskreditere «appeasement»-politikken og for å vise at Hitler ansikt til ansikt med en maktdemonstrasjon vilde trekke seg tilbake — — Noen dokumenter gir oss det inntrykk at dette tsjekkiske trekk ble inspirert av radikale medlemmer av det britiske utenriksdepartement, som ikke likte den bestående kurs — —

Taylor fortsetter med å skissere utviklingen til Münchenkonferansen. Ved hjelp av offentliggjorte tyske og britiske dokumenter beviser han at det ikke var planlagt noen militær aksjon mot Tsjekoslovakia. Tvertimot — de av den tyske generalstab oppsatte planer ble i sine virkninger gjennom Hitlers personlige betingelser og utkast forminsket eller til og med gjort verdiløse. På det militære område bløffet Hitler, på det politiske strebet han hele tiden etter et akseptabelt kompromis.

Helt til slutt stillet Hitler ingen krav. Han bare tok det de andre tilbød.

Om Münchenavtalen skriver Taylor:

Var München virkelig et bedrag fra begynnelsen av? Var det for Tyskland virkelig bare et trinn på marsjen mot verdenserobring og for Storbritannia og Frankrike en utsettelse for å forsterke sine rustninger? Når en ser tilbake kan det synes så. Da München-politikken mislykkedes, sa alle at de hadde regnet med det på forhånd, og avtalepartnerne beskyldte ikke bare hverandre gjensidig for bedrag, men skrøt til og med av sitt eget bedrag. I virkeligheten planla ingen av dem så langt fremover som de senere hevdet. De fire menn i München var alle på sin måte ganske oppriktige og sørlige, men hver av dem hadde sine egne forbehold som han ikke røbet for de andre.

Når det gjelder sammenbruddet av resten av Tsjekoslovakia, så ser ikke Taylor det i det ortodokse lys. Sammenbruddet av og besettelsen av den tsjekkiske stat ble ikke planlagt av Hitler, men var den uundgåelige følge etter at man hadde gitt sudettyskerne selvbestemmelsesrett. De andre nasjonaliteter i den underlige statsdannelse måtte jo derefter likeledes gjøre deres rett gjeldende.

Krigens umiddelbare for-

Eichmann-saken

(Forts. fra s. 4)

trop på skafottets rand og da fått vite at det var Eichmann som var ansvarlig for jødeutryddelsen. Pussig nok sier Ribbentrop i sine etterlatte opptegnelser at han ikke kjenner noe til slik jødeutryddelse og at Hitler aldri nevnte den med et ord. Vi skal komme tilbake til disse Ribbentrops opptegnelser i neste nummer. Ellers har forøvrig fru Ribbentrop allerede protestert energisk mot dette og andre grove misbruk av den avdødes navn.

*

Den som leser de såkalte rettsreferater i norske aviser fra rettsskuespillet i Jerusalem er kanskje noe forbauset over den fullstendige ensartethet i fremstillingen. Det virker faktisk som om det var selveste Ben Gurion som var de norske avisers referent. Og det er det da tydeligvis

historie bedømmer Taylor like uortodokst som årene forut. Han beskriver Londons anstrengelser for å finne land som var rede til å ta imot en britisk garanti. Han beskriver hvorledes man «halte iland» Polen for å ødelegge Hitlers målsetting.

Hitlers mål var et forbund med Polen. Danzigs tilbakevenden var bare et nødvendig forarbeide, et problem som måtte skaffes avveien.

Taylor snakker om tyske (!) offiserers og diplomaters (!) anstrengelser for å hisse England opp til motstand mot Hitler. Han taler om Hitlers beredthet til å bilegge den tysk-polske tvist på fredelig vis. Han fortier heller ikke Polens stivsinn.

Til den såkalte Schmundt-protokoll stiller Taylor seg like kritisk som til Hossbach-protokollen: konferansen av 23. mai 1939 var etter hans mening den rene bløff.

Hitlers senere forhold viser at han neppe hadde bestemt seg så avgjort som han foregav 23. mai. Til siste minutt kjempet han for det polske tilbud som aldri kom.

Angrepsterminen, som han 3. april hadde fastlagt til 1. september,*) ble av ham belagt med så mange klausuler at han beholdt tilstrekkelig rum for fredelige løsninger. Selv angrepsterminen 26. august, som ble utstedt 23. august betegner Taylor som skuespill av Hitler foran sine generaler, idet han ante de hemmelige forbindelser mellom visse tyske offiserer og London, og håpet å bringe engelskmennene til fornøft gjennom denne etterretnings-

*) Hitler fastsatte ingen angrepstermin 3. april 1939, men anordnet bare at de av ham beordrede forberedelser for et mulig angrep fra 1. september av måtte være klar.

også, siden referatene fra den anonyme kilde som nå har overtatt etter de tidligere navngitte og utsendte norske journalister i kraft av sin rase vel ikke behøver å sensureres engang.

Men la oss gi ordet til en østerriksk avisreferent i Jerusalem, som gir forbløffende opplysninger til sitt blad «Echo». — Sjefreporteren i «Echo» Peter Eder befinner seg forøvrig neppe i Jerusalem mere etter at han offentliggjorde sin beretning, som tar seg noe anderledes ut enn de såkale norske.

Sjefreporter Eder hadde en samtale med Eichmanns forsvarer dr. Servatius i det kontor som var stillet til disposisjon for denne i Pensjon Geiger. «Det lukter friskt av sement i rummet», skriver Eder. Kort etter henvender en «mann fra det israelske Abwehr» seg til Eder om samtalen. «De skal jo ta med et brev til Østerrike», sir Abwehrmannen. Og det stem-

kanal. At Hitler i virkeligheten ikke var krigsberedt, klarlegger den kjennsgjerning at Tysklands vestgrense ennu 25. august var nesten uforsvart. Den engelske historiker beskriver i detaljer de diplomatiske sjakktrekk før krigens utbrudd. Om Hitlers tilbud til England og Polen av 29. august 1939 bemerker han:

Her var forslaget som de (vestmaktene) lenge hadde ønsket, segg og som de allerede flere ganger hadde hentydet til: direkte forhandlinger mellom Tyskland og Polen. Hitler hadde nå gjort sitt — —

Også møtet mellom Henderson og Ribbentrop av 31. august 1939 blir satt i riktig perspektiv av Taylor: Ikke et ord om «en med hensikt hastverksopplesning» av de tyske forslag, og selv for Ribbentrops avslag til å utlevere forslagsutkastet gir Taylor holdbare grunner.

Krigen kom nå. Hva Tysklands og Hitlers skyld angår dømmer Taylor:

Hitler hadde ikke på forhånd kunnet planlegge en stor krig. De foreliggende dokumenter synes å vise oss at han innviklet seg i en krig fordi han 29. august utførte en diplomatisk manøver som han egentlig skulle ha utført allerede 28. august.

Naturligvis dømmer heller ikke denne gamle fiende av Tyskland, Mr. Taylor fordomsfritt, og boken har også andre sider enn de her omtalte, men det er likevel et oppløftende tegn i tiden at det dog noen steds i vesten finnes historikere som er seg sitt ansvar bevisst, og som ikke uten videre bøyer nakken for de overleverte propagandadogmer fra krigens tid.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKRAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

I en skjebnetime

Våre stortingsmenn har holdt en oratorisk oppvisning for galleriet i forbindelse med den overgang til Fellesmarkedet som England nå forbereder med samt sine satellitstater. Da Norge som kjent hører til, og har hørt til disse helt siden 1905, vet naturligvis alle som har, om ikke annet enn helt periferisk, kjennskap til de faktiske forhold at det med den knesatte politikk er helt overflødig for våre kårne å uttale noe som helst i den anledning. Det skjer som England vil — nå som før, blant annet i 1940.

Selv om mange av våre stortingsmenn ikke akkurat deltok aktivt da kruttet ble oppfunnet, så tviler vi ikke et øyeblikk på at til og med den mest tungnemme er klar over hvor absolutt uten enhver innflydelse på sin egen skjebne Norge er — takket være våre politikeres politikk gjennom årrekker. All talen, alle reservasjoner og alle betenkeligheter var derfor ene og alene beregnet på det folk som så ofte er ført bak lyset, men som nå beklageligvis skal gå til valg om noen måneder. Det er da også høyst brysomt og unydemokratisk at partipolitikere — selvom det gudskjelov bare er hvert fjerde år — skal være avhengig av stemmene til dette unyttige folket!

Så ble det da også slik som Røiseland til og med slo fast, at alle talere (bortsett fra de mest englandsgale høyrefolk) voktet seg vel for å ta noe standpunkt, ut fra den vurdering at de før valget ikke bør støte noen fra seg på det at de fortsatt kan beholde sine mandater og medvirke til fedrelandets redning også i fremtiden. For i det nydemokratiske Norge har velgerne naturligvis intet krav på å få vite hva stortingskandidatene virkelig mener om et så dypt alvorlig spørsmål om dette, om vi nå av England skal la oss føre godvillig inn i Fellesmarkedet som et får til slaktebenken.

Naturligvis har en avis som FOLK OG LAND intet imot et nært europeisk samarbeide både på det økonomiske og på det politiske område. Tvertimot. Og i motsetning til Senterpartiets Borten og Dagbladvenstres Seip nærer vi ingen bekymringer for nydemokratiet om stater som ikke har venstreradikalt styre blir toneangivende i et forenet Europa. Men vi har riktignok de aller største betenkeligheter på et annet område, som ingen av våre stortingsmenn nevnte — eller kanskje våget å nevne i den hysteriske raseblandingsatmosfære vi lever i.

Det som gjør at vi for vår del slik saken nå ligger an stiller oss helt avvisende til en norsk tilslutning til Fellesmarkedet — og faktisk heller vil foretrekke et nærmere økonomisk samarbeide med østmaktene — er Romatratatens bestemmelser om fritt arbeidsmarked innen Fellesmarkedet. For hvor betenkelig det enn kan synes ut fra et nasjonalt synspunkt å overlate visse suveræne rettigheter til en slik overstatlig organisasjon, så er det likevel bare bagateller i forhold til den truende folkevandring fra de allerede overbefolkede halveuropeiske grenseland ved Middelhavet til de nordiske land.

En ting er nødvendigheten av økonomisk samarbeide også med de sterkt raseblandede land omkring Middelhavet, en annen ting er å åpne våre grenser for immigrasjon derfra, noe som uvegerlig vil la vår rase gå under i en flom av fremmed blod. For selv om det ikke fant sted noen blanding med disse innvandrede søritalienere, maltesere, sicilianere, kyprioter og grekere, så vil de likevel på grunn av de voldsomme og ukontrollerte fødselstall i løpet av få generasjoner tallmessig ha overgått landets egen befolkning.

En annen side av saken, som i høy grad burde interessere LO, er den norske arbeiders stilling under en slik uhindret og ukontrollert masseinnvandring fra områder hvor levestandarden er lav. Kan selv et barn tenke seg

Folk og Land i sommertiden:

Utgivelsestider:

17. juni
1. juli
5. august
19. august
2. september
16. september
og derefter hver uke igjen.

*

I juli måned er kontoret stengt, men kontingentinnbetaling etc. kan naturligvis skje som vanlig over postgiro, i postanvisning eller sjekk. Også post blir behandlet.

Undtagelsestilstanden 1941

RETTELSE

I Finn Størens artikkel, side 2 i F. & L. nr. 19, var noen linjer falt ut. Dermed var det kommet til å stå, at begivenhetene under undtagelsestilstanden avsluttet Quislings cheftid i Sosialdepartementet. Avsnittet i sin helhet lød:

Quisling hadde rett i at en av «de store» fra Berlin hadde vært i Oslo, men selv var han holdt helt utenfor forhandlingene og hadde følgelig heller ingen mulighet for å gripe inn i Heydrichs og Terbovens disposisjoner. Hagelin hadde intet meddelt ham om sin deltagelse i disse forhandlinger og heller ikke om de beslutninger som ble fattet under denne overordentlig viktige situasjon. Det kunde heller ikke herske noen som helst tvil om, at Birger Meidell var holdt helt utenfor disse forhandlinger, som forøvrig kom til å ramme ham selv og som avsluttet hans cheftid i Sosialdepartementet.

Red.

LISTE UTLAGT

Forbundets formann Anders Hafskjold, fyller år om 14 dage. Da det sikkert er mange som gjerne vil være med på å sende ham en hilsen med takk for god innsats og godt vakthold gjennom mange år, er det lagt ut lister hvor man kan tegne seg for et lite beløp til en hedersgave på forbundskontoret (postgiro 150 28) og hos Tobakksforretningen i Teatergaten 6, Oslo.

Det vilde være hyggelig om svært mange tegnet seg. Og snarest mulig.

Venner.

at levestandarden i Norge kan holdes på det nåværende nivå da?

Spørsmålet om vi også skal følge England inn i Fellesmarkedet og sette hele vår fremtidige eksistens som et nordisk folk på spill er det viktigste som har vært oppe i norsk politikk, og tåketalerne i stortinget bør tvinges til å tone rent flagg i denne sak i god tid før valget, slik at

Nasjonalsinnete nordmenn!

Den norske seksjonen innen Nordiska Rikspartiet oppfordrer alle som ønsker en lysere fremtid for sitt folk til å søke kontakt med Rikspartiet.

Som vårt lands eneste nasjonale parti, har det en stor og viktig oppgave foran seg. Det venter seg derfor en mannjevn oppslutning av alle ansvarsbevisste borgere.

Skriv allerede i dag til Nordiska Rikspartiet, Rønvik — Bodø, og be om nærmere opplysninger angående vårt arbeid!

H. M. Paasche.

Bakgrunnen for Golda Meir's besøk

Israel vil ha hånd om hjelpen til underutviklede land

I likhet med Norge har også Sverige hatt ærefullt besøk av den israelske utenriksminister fru Golda Meir. Selv om hun ikke ble plassert på ærestribuner i nabolandet, ble det gjort stor stas av henne. Hun representerer jo ikke for ingenting verdens overregjering i Israel, den som har tiltatt seg rett til å dømme levende og døde.

Vår svenske kollega FRIA ORD avslører nå litt av bakgrunnen for det israelske besøk i Skandinavia. Hjelpen til de stakkars underutviklede land, som ellers sparker ut eller slakter ned de hvite de kommer over, er som kjent blitt en hovedprogrampost for alle gode nydemokrater både i Norge og i Sverige, og så har da Israel fått den gode idé at her måtte det kunne gjøres noe. I Afrika er landet som kjent ivrig opptatt av å infiltrere disse underutviklede stater og infiltrasjonen vil naturligvis meget lettere kunne gjennomføres hvis Israel også får hånd om penge-

pungen til de nydemokratiske negerhjelpere. Den som har pengene har også makten, er jo en lærdom zionistene forlengst har høstet og anvendt i storpolitisk målestokk.

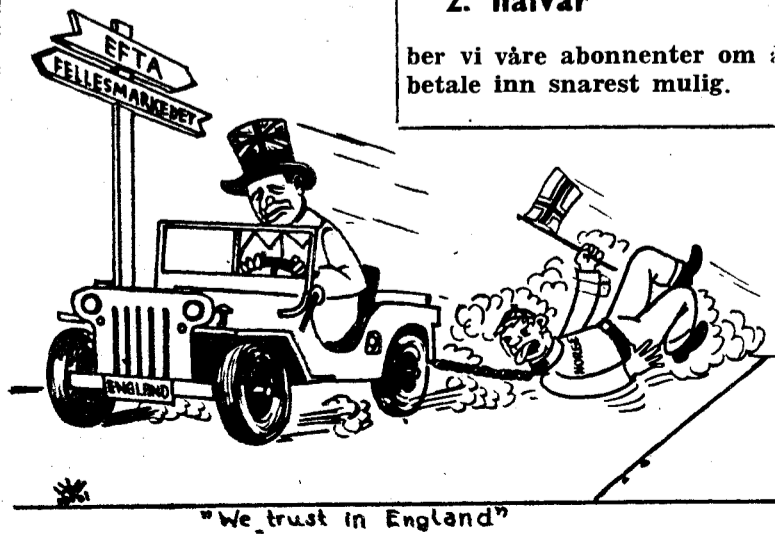
Og så reiser da fru Golda Meir på vennsbesøk til Storbritannia og andre steder hvor negerkultusen er nydemokratisk utbredt og hvor velstanden tydeligvis er større enn forstanden.

Israel vil, etter hva FRIA ORD hevder å vite, og som vi for vår del ikke finner noen grunn til å betvile, nå være clearingsentral for de millioner de skandinaviske skattebetalere — som på forhånd nesten segner under byrdene — skal tvinges til å utbetale de underutviklede. Kanskje det faller noen kroner av til ytterligere finansiering av det ellers tysk og amerikanskbetalte ørkeneksperiment? Under enhver omstendighet vil det gi Israel det landet og zionistene begjærer mere enn alt: makt over land og mennesker — selvom det her bare dreier seg om de autoriserte underutviklede.

Når det gjelder de beløp det er tale om, kan det ha sin interesse å nevne at en av de svenske LO-ledere 1. mai pekte på at målet for hjelpen til de underutviklede bør være 1 prosent av nasjonalinntekten! Vi har formodentlig fått samme målsetting her av fru Golda, og sikkerlig har resultatet av forhandlingene også vært tilfredsstillende siden hun takket så pent for den hyggelige mottagelse.

Bladpengene for 2. halvår

ber vi våre abonnenter om å betale inn snarest mulig.

BAK KULISSENE:

Frankrikes sammenbrudd

Mandel som fange i Bordeaux (fransk karikatur)

Et mindre hyggelig hotell

«Jeg vil først bestille samtalen med Mandel i Casablanca», sier Duff Cooper så snart han er kommet til Hotell Balima sammen med Lordene Cort og Dillon, og han gir en pikkolo telefonnummeret til Hotell Excelsior i Casablanca med tilsigelse til herr president Georges Mandel — men hvor ofte herrerne enn ser på klokken, så kommer samtalen ikke.

Man lar resepsjonssjefen hente: «Hvor blir det av samtalen med Casablanca? Den burde jo ha vært her for lenge siden!»

«Jeg ber herrerne undskylde», svarer resepsjonssjefen, «vi bestilte den straks og har efterlyst den flere ganger, men hver gang heter det at herr Mandel ikke er tilstede og ikke er å oppspore. Vi gjør vårt ytterste, mine herrer!»

Nå går informasjonsminister Duff Cooper selv ut i hallen, lar seg sette i forbindelse med Hotell Excelsior i Casablanca og sier: «Her er Duff Cooper fra London. Jeg vil gjerne snakke med president Mandel straks!»

I Casablanca synes det å være kommet et sinnsforvirret menneske i telefonen. Han spør påny og påny: «Med hvem? President Mandel? Georges Mandel? Presi-

dent?» — og innimellom forsikrer han: «Han er ikke her — han er ikke å finne — De kan ikke få snakke med Mandel!»

Det hele blir for tåpelig for den britiske informasjonsminister. Han avbryter samtalen og går tilbake til sine feller: «Det er virkelig ikke mulig å få forbindelse med Mandel, det er som forhekset!»

Generalen får sitt i hele den britiske hær fryktede bistre ansiktsuttrykk og Lord Dillon, som dessuten vet at Gort blir ute av seg hvis han ikke kan foreta sin daglige aftentur, kommer med et reddende forslag: «Jeg synes vi skal gå over i vårt konsulat for ikke å ha kastet bort hele dagen. Konsulen er en meget dyktig mann og vet kanskje noe nytt».

Dette forslag blir akseptert og de tre herrer forlater hotellet — da kommer det en politimann bort til dem like ved inngangen til hotellet. Han hilser og sier: «Vær så vennlig å bli i hotellet, mine herrer!»

Herrerne blir i første øyeblikk stående der helt forbløffet, men så går Lord Gort løs på mannen med gnistrende øyne, de som i hæren har gitt ham økenavnet «Tiger Gort». «Hva er det iverien med Dem!» skriker han til politimannen.

Nå er også resepsjonssjefen styrtet til. Han vil for enhver pris undgå skandale. «Jeg besverger dere, mine herrer», bønnfaller han, «gå ikke ut, men bli i hotellet —!»

«Er vi da havnet blant forrykte her?» skriker generalen. Da dukker en ny skikkelse opp i mørket, en kraftig, sivilkledd mann med udadelig holdning. — «Politimannen gjør sin plikt, mine herrer», sier han meget korrekt til engelskmennene. «Vær så vennlig å gå tilbake til hotellet. De har ikke anledning til å forlate det. Jeg er embetsmann i prefekturet og har en meddelelse å gi dere».

Uvilkårlig går engelskmennene

under innflydelse av denne rolige, høflige herre tilbake til hallen og så sier embetsmannen: «I det jeg ber Dem om undskyldning, mine herrer, for politimannens tone, må jeg samtidig på vegne av prefekten meddele at De ikke må forlate hotellet før avreisen! Prefekten har truffet denne forholdsregel etter høyere ordre for å beskytte dere, mine herrer — og av statshensyn».

Men nå slipper Tiger Gort seg løs igjen: «Det er jo uhørt! Man behandler oss jo her som om vi skulle være i fiendeland! Vi er kommet hit for å tale med president Mandel — —»

«Det finnes ingen president Mandel hverken her eller i hele Marokko!» avbryter embetsmannen skarpt.

«Den franske regjering har innbudt oss hit til en rådslagning!»

«Det må være en misforståelse, min herre», sier embetsmannen påny meget korrekt, «den franske regjering befinner seg i Bordeaux, ikke i Rabat. Men etter hva De har sagt selv nå, så kan jeg bekrefter overfor min foresatte prefekten at De virkelig er kommet fra London for å snakke med herr Mandel. Og det vil vi forhindre».

Generalen blir stumm av raseri og heller ikke informasjonsminister Duff Cooper vet hva han skal si. Den gamle Lord Dillon forsøker iallfall å redde noe: «Men vi må da kunne få lov til — for min skyld gjerne i Deres selskap — å gå over til vårt konsulat».

«Jeg beklager, mine herrer!» «Så vil vi telefonisk be konsulen å komme hit».

«Jeg beklager, det er heller ikke tillatt for dere å telefonere. Det skal forhindres og vil bli forhindret at dere setter dere i forbindelse med noen under oppholdet i Rabat».

Tiger Gort — han har stått og hørt på dette — utstøter en kraftig soldatered. Men informasjonsminister Duff Cooper stiller seg i positur og sier truende: «Jeg fastslår at det har funnet sted en grov uforskammethet mot den kongelige britiske regjering, og antar at det vil få de alvorligste følger for de skyldige».

Embetsmannen fra prefekturet bukker høflig: «Mitt oppdrag er oppfylt, jeg har sagt herrerne alt jeg har å si». Dermed forsvinner han.

«Lykke til med erobringen av fransk Afrika», hadde Lady Diana sagt til sin mann den kongelige britiske informasjonsminister Duff Cooper da han tok avskjed igår. Men det gikk anderledes: tre gentlemenn sitter i et hotellværelse, drikker porter og prøver å korte tiden med å fortelle «stories».

(Neste og siste gang: Med revolveren i hånd).

De husker vel på

bladpengene for 2. halvår i alt feriemaset?

Omkring Eichmann-saken

Hva dr. Servatius fortalte sjefreporteren i det østerrikske blad «Echo»

Den ydmyge og lydige Adenauerregjering har som kjent sendt en observatør til det grufulle rettsskuespill i Jerusalem — forøvrig i motsetning til England, som alltid selv i sin svarteste nedrighet dog bevarer en viss anstendighet. Det er statsadvokaten i Frankfurt, Zeug, som har fått den ære å representere det tyske «forbryterfolk» og hensikten med observasjonen er etter hva det meldes å få nye ideer og nytt materiale til å fortsette Jahves hevn også i det tyske moderland. Imidlertid ser det ikke ut til at Zeug har hatt mye utbytte av prosessen, i motsetning til det norske aviser, som serverer Nürnbergoppkoket i Jerusalem som «nyheter». Bladet «Allgemeine Wochenzzeitung der Juden in Deutschland» har intervjuet observatøren og spurt ham om Eichmannprosessen «vil være av virkelig nytte med henblikk på straffeforfølgning av naziforbrytere i Bundesrepublikken?»

Dessverre må den tyske utsending til Jerusalem skuffe de varme jødiske forsvarere av tysk lov og rett med følgende svar:

«Min hovedoppgave er å samle materiale her for våre tallrike saker i Bundesrepublikken. I de fire prosessuker hittil er det dessverre ikke dukket opp for meg noen nye doku-

menter eller vitneutsagn. Det er heller slik at i særdeleshet de tallrike dokumenter som bevisføringen mot Eichmann støtter seg på, allerede har vært kjent lenge. Jeg har inntrykk av at det heller ikke under prosessens videre gang vil komme såkalte sensasjoner. — Nye er i høyden bare noen dokumenter fra arkivene i østlige stater, som er vanskelig tilgjengelige for oss i Bundesrepublikken».

Men en liten trøst gir han dog det jødiske blad, skjønt det naturligvis kan være delte meninger om hvilken verdi en skal tillegge observatørens garantierklæring:

«Betenkkeligheter med hensyn til ektheten av slike dokumenter har jeg ikke».

Og da så. De er formodentlig like «ekte» som de avpresede vitneutsagn i Nürnberg, de som nå kjøres som «bevis» ennå engang i Jerusalem!

Det var som kjent meningen å innkalle et av disse sannhetsvitner fra Nürnberg til Jerusalem, nemlig Secret Service-agenten SS-Obersturmbannführer Hoettl, mannen som var hovedkilden til legenden om de 6 millioner, idet han hevdet at Eichmann hadde nevnt dette tall til ham i en samtale! I motsetning til de vitner forsvaret ville føre fikk han også fritt leide. Selv denne britiske agent i tysk SS-uniform betakkert seg imidlertid for æren, og gav samtidig også en utmerket karakteristikk av sitt agentvitneprov i Nürnberg. «Jeg tror ikke at mine utsagn kan ha noen slags verdi for anklagemyndighet eller forsvarer», sa han.

*

Et annet pussig vitne som dukket opp i Jerusalem var avdøde utenriksminister Ribbentrop. Det var en amerikansk Nürnberg-«dommer» som meget beleilig hadde vekslert noen ord med Ribben-

Dr. Robert Servatius, Eichmanns forsvarer.

Forts. side 6

The White Man's Burden -

(Forts. fra s. 5)

besvergelses, blodstenkning, svart magi og seksuell villskap. Så sent som i 1920 ble en woodoo-prest grepet i menneskeofring. Det var på en eller annen måte kommet opp. Offisielt er menneskeofring selvsagt forbudt i en kristen stat. Men det man ikke vet

Vi hadde for en tid siden besøk av en negertrupp fra Haiti, som viste oss woodoo-religionens seremonier. Endog en woodoo-prestinne var med, ifølge reklamen. Men tro nå bare ikke vi fikk se den virkelige woodoo. Det var bare skuespill og fakter, — tilrettelagt for et sensasjonslystent publikum, og har svært lite å gjøre med jungelreligionens bloddryppende seremonier og seksuelle orgier.

Dette var Haiti etter flere århundres kristen påvirkning. I sannhet er Afrika sjel både sort og veldig — og uforståelig. Inne i og bak regnskogens mørke, mystiske jungel lever, trives og utfolder den seg den dag idag. Den forholdsvis korte tid de europeiske kolonimakter had-

de herredømmet og øvet politioppsyn, forbød de bl. a. rituale menneskeofringer. Dette inngrep i tusenårs nedarvet religion, skapte sterk uvilje, for ikke å si hat. I den frie stat Gabon, tidligere fransk koloni innerst i Guineabukten, ble (iflg. avisen Angeles Times) en viss Leon M'Ba av de franske myndigheter dømt til 4 års fengsel for å ha slaktet og spist sin svigermor. Da han kom ut av fengslet, tok han opp agitasjonen mot det franske «tyranni». Han sitter idag som president for den nye stat og er en motstander av Frankrike og alt dets europeiske vesen.

Vi har hatt flere beretninger fra Kongo etter at landet fikk sin såkalte frihet, om menneskeofringer og kannibalisme. Kongo-tragedien har til evidens vist at den hurtige overgang fra kolonistyre til selvstyre har vært til skade og ulykke for storparten av de mennesker som er blitt «frigjort».

*

Vesterlandenes, d.v.s. Europas kulturrepoke er skapt og utviklet av det antikke syn

på mennesket, og det kristne livssyn slik det fant uttrykk i Menneskesønnens liv og enkle lære. Læren om kjærlighet, godhet, tilgivelse, selv mot dem som gjør deg vondt og hater deg. En etikk som ufullkomne mennesker ikke kan realisere, men et mål de kan strebe mot på sin livsvei.

De av oss som var unge før 1. verdenskrig, var stolte av den europeiske kultur og trodde på dens fremtid.

Den arkeologiske og historiske vitenskap kan berette om mange tidligere kulturrepoker som har vokset frem, blomstret og gått til grunne. Men vår europeiske kultur var både i omfang og innhold forskjellig fra disse. Ikke bare derved at den ved vårt hundreårs begynnelse omfattet så å si hele vår klode, men var vesensforskjellig fra tidligere kulturrepoker, først og fremst derved at dens grunnelement, kjernen, var ånd og humanisme: Omsorg for det enkelte menneskes åndelige og materielle vel. Rettstrygghet, likhet for loven, respekt for rett og sannhet. Samfunnets plikter og ansvar selv overfor de minste blant oss, slik dette har fått uttrykk i Vesterlandsk juridiksjon og sosial lovgivning. Selv i kamptummelen ute på slagmarken skulle det ikke gjøres forskjell på venn og fiende når nød og lidelse kalte på menneskelige følelser og plikter. Genferkorset var blitt anerkjent som hellig og ukrenkelig av samtlige europeiske stater, og stater utenfor Europa som hadde fått del i europeisk sivilisasjon.

Alt i begynnelsen av 16-hundretallet tok europeiske rettsfilosofier opp arbeidet for å skape faste internasjonale rettsregler i krig og fred. — Mest kjent er Hugo Grotius berømte verk «De jure belli et pacis» og «Mare liberum». De tar begge sitt utgangspunkt i menneskets naturlige rett, den såkalte naturretten, som selv i krig ikke måtte krenkes.

Omkring hundreårs-skiftet fant de såkalte Haag-konferansene sted, som munnet ut i opprettelsen av Haag-domstolen, der stridigheter mellom nasjonene kunne bringes inn isteden for å bli løst gjennom krig. På Haag-konferansen i 1907 ble det således vedtatt en rekke bestemmelser (konvensjoner) bl. a. lover og sedvaner for landkrig, plikter og rettigheter i okkupert område osv. osv.

Det var noe nytt i menneskehetens historie at det i juridiske former ble fastlagt en folkerett med plikter selv overfor fienden. En triumf for kristent humanistisk europeisk livssyn.

Konvensjonene var et godt steg på veien frem mot det endelige mål: avskaffelsen av krig som middel til å løse in-

ternasjonale stridigheter. I alle siviliserte samfunn er nå tvister mellom borgerne ordnet, ikke ved voldshandlinger dem imellom, men ved rettergang og domstoler på grunnlag av de lover samfunnet har gitt. Den samme ordning måtte også kunne gjennomføres i tvister mellom nasjonene. Det skulle dessverre vise seg at denne tanke var en illusjon.

*

Har de europeiske kolonimakter løst sin sivilisatoriske oppgave i de områder av verden de underla seg?

Har den hvite mann med ærlig vilje gått inn for realiseringen av sin historiske misjon (the white mans burden): å la menneskene i koloniene få del i de goder vårt Europa gjennom århundres utvikling var nådd frem til?

Svaret må bli både ja og nei.

Det er lett nok å peke på de feil kolonimaktene har begått. De er mange. I kappløpet mellom stormaktene for å skaffe sine land oversjøiske besittelser, var makthensynet og materiell vinning det avgjørende. Men administratorene kunne ikke frigjøre seg fra sin europeiske arv, menneskesyn og skapertrang.

Det det sorte Afrika f. eks. har tilegnet seg av sivilisasjon er den hvite manns verk: Bekjempelsen av stammekrigene med sin villskap, menneskerov og slavesalg. Kampen mot de fryktelige trope-sykdommer. Bygging av hospitaler, skoler, veier, jernbaner og havner, industri-anlegg og meget annet. Kristne religionssamfunn, filantropiske institusjoner har bragt store ofre for å hjelpe sine sorte «brødre». Alt det den hvite mann har bygget opp gjennom en to-tre generasjoner, har de av igår og i dag nyskapt, frie stater nå overtatt og skal forvalte og bygge videre på. Er de modne for denne oppgave?

Overgangen fra kolonistyre til selvstyre har gått for raskt. Det kan og bør alle se i dag. Det er ikke bare tekniske, administrative og politiske kunnskaper det skorter på, verre er kanskje mangelen på åndelige egenskaper, ansvarfølelse og menneskelig samkjensle. Her er jomfruelig jord for hensynsløse politiske strebere.

Her er også god arbeidsmark for utenafrikanske rivaliserende ideologier og hemmelige politiske kabaler. — De er alt på pletten og driver sitt fordervelige spill med de umodne sorte barn. Når jungelbrannen bryter løs — og den kommer til å bryte løs, ikke bare i Kongo, men i hele det sorte Afrika — vil redslene bli av en slik art at det vil ryste oss i vår innerste sjel.

*

Ifjor sommer reiste under-

tegnede med dagtoget Bergen—Oslo. I samme vogn befant seg også en sort ung herre. Velkledd, med blankpussete sko, slipsnål og signetring. Kort sagt en soignert herre. Han snakket bra engelsk, var høflig og smilende. Det var med andre ord intet å si på mannen. Men fikk han være i fred? En gud var steget ned til menneskene. «Kom hit til oss», «Sett deg her». Han ble foret med frukt og søte ting. Især var to noe eldre damer aggressive i sin oppmerksomhet. De snakket et slags skoleengelsk — jeg vurderte dem til lærerinner. — Fra en reisekoffert hentet de frem en mektig «Kong Haakon». «Please, you must eat».

De inviterte ham til middag i spisevognen, 1. bordsetning. Den sorte gud smilte og bukket — kanskje en smule brydd?

Den sorte gentleman hadde sin plass ved siden av en eldre landsens kone. Hun satt der ensom og fulgte opptrinnet med sine kloke øyne. Hun var fra et småbruk i nærheten av Ørje, fortalte hun meg. En alminnelig norsk småbrukerkone med gode, slitne arbeidsnever og — hvit hudfarge. Enn om noen hadde budt henne sjokolade og vært vennlig og oppmerksom mot henne!

Store deler av Europa, og da især de nordiske land, lever for tiden i et slags svart delirium. De fargede folk, særlig negrene, er blitt eliten blant menneskene. Aviser, kringkasting, fjernsyn og skoler er overstrømmende i sin begeistring for alt som er sort. Sort er så å si blitt motefargen. Den hvite rase, især da europeerne, er i virkeligheten utsatt for rasediskriminering — diskriminering av seg selv. Det gale som skjer nede i Afrika, får de hvite skylden for. Undertrykkerne, imperialistene, koloniherrerne — belgierne. At en overlege myrdes foran sitt sykehus, at nonner, misjonærhustruer og -døtre voldtas, at det daglig øves gisselmord og voldshandlinger mot sorte og hvite sivilpersoner blir lett tilgitt og fort glemt. Og vi rir tankeløst videre på stemningsbølgen.

Men sannheten være sagt, selv om en skulle bli beskyldt for rasediskriminering:: Det er den hvite mann — med all sin ufullkommenhet, skrøpeligheter og store feil — som tross alt er eliten blant menneskene. Som arv fikk han skapertrangen og skaperen, åndelig og materielt. Trass i alle uhumskheter politikerne har tilsølet oss med gjennom to meningsløse verdenskriger, trass i all løgn, bakvaskelser og råhet, har den jevne Vestens kvinne og

(Forts. side 8)

mer, for akkurat det har Eder avtalt med Servatius. Og Eder konstaterer: «Det vil si: Samtalen som ble ført med dr. Servatius ble avlyttet. Sementlukten fikk plutselig mening. Avlyttingsapparater!» Den israelske Abwehrmann undskyldte seg ikke engang, men sa bare: «De forstår. Vi må gjøre alt for å forhindre ubehagelige hendelser — —»

Videre kritiserer Peter Eder at Israel sensurerer referatene også til utenlandsjournalistene. Han nevner også et tilfelle da to utenlandske journalister fikk sine adgangstegn til Eichmanns-prosessen inndratt fordi de hadde sendt meldinger hjem om spionasjeaffæren Beer uten på forhånd å forelegge dem for sensuren.

Ellers har dr. Servatius tydeligvis sagt noe annet til Eder enn til «Allgemeine Wochenzeitung der Juden in Deutschland» og det som serveres i norske aviser, nemlig:

«Alt jeg skriver, alt jeg snakker med min klient om får anklagemyndigheten vite. Jeg kan ikke finne forsvarsvitner fordi det synes umulig å garantere deres sikkerhet. Hvilket vitne vil påta seg risikoen for enten å bli lynsjet eller få råtne egg i hodet her i Israel? Jeg kan ikke gjøre noe. Hvert brev blir sensurert, hver samtale avlyttet og alt kontrollert. Det er sannelig vanskelig å forsvare skikkelig og å forsvare slik som jeg burde».

Eder spør dr. Servatius rett ut: «Har De egentlig noen mulighet til å snakke med ham (Eichmann)? Det vil si, kan De, herr doktor, snakke

med ham alene, altså uten vitner?»

Svaret lød:

«Det går naturligvis teoretisk an. Men bare over en mikrofon. Jeg tror neppe at den ikke blir avlyttet».

Eders interessante reportasje slutter med et sitat fra en israelsk avis:

«En beretning som stod fredag 14. april i bladet «Yedioth Hayom» under den knallende tittel «Alle var Eichmänner» virker påfallende. Dette blads redaktør Raphael Bascham intervjuet som han skriver KZ-fange nr. 135633, som i henhold til bladets meddelelse ikke vil prisgi sitt navn. Her er avsnitt av intervjuet, som tar nesten en side:

«Fantes det gode tyskere?» spør jeg. (Med en skrallende latter) «Gode tyskere? Ha, ha, ha, ha! Alle tyskere var Eichmänner! Om liten, om stor, om høyt på strå eller støvlepusser. Enhver tysker var en Eichmann!» «Gode tyskere som hjalp jødene og hemmelig beskyttet dem, fantes det ikke slike?» Nummer 135633: «Kanskje én, kanskje to, kanskje ti eller tyve, men folket — hele den tyske nasjon — var forgiftet ovenfra og nedad — — —»

Jeg protesterte hos forskjellige israelere mot denne beretning, og vegret meg avgjort mot å bli betegnet som en jødehater. Man må vite at israelerne når de snakker «om tyskere» også regner østerrikerne med. En meget innflydelsesrik israeler bemerket til disse bebreidelser: «Man må ikke oppfatte det slik. Israel gjennomgår i disse dager en stor operasjon. Israel er i disse uker ikke identisk med det normale Israel». Vi håper det».

Rudolf Hess

(Forts. fra s. 1)

med Albrecht Haushofer, hvorunder Hess uten omsvøp talte med Haushofer om en britisk personlighet som man kunde formidle et første tysk fredsforløp til. Hess erklærte at man var klar over at en fortsettelse av krigen vilde være selvmorderisk for den hvite rase. Etter Haushofers opplysninger uttalte Hess ordrett: «Der Führer har ikke villet slå istykker the Empire og han vil det ikke idag heller. Finnes det da ingen i England som er rede til fred?»

Efter lengere diskusjon foreslo Haushofer den unge hertug av Hamilton.

Albrecht Haushofer fortsetter: «Av hele samtalen hadde jeg det sterke inntrykk at den ikke kunde ha vært ført uten der Führers samtykke».

*

Nesten samtidig brøt hertugen av Hamilton i Skotland sin tyveårige tasuhet og erklærte: «Krigen kunde ha vært avsluttet allerede i året 1940».

De offentlige dokumenter viste at Hess allerede i september 1940 forsøkte å bevege England til en fredsslutning. En skrivelse som Albrecht Haushofer etter ønske av Hess sendte til hertugen av Hamilton over Portugal, ble oppsnappet av det britiske Secret Service og først levert hertugen ni måneder senere.

Denne kjennsgjerning blir uttrykkelig bekreftet i foran nevnte bind «Documents on Germany» av Albrecht Haushofer, som i de nettopp offentliggjorte dokumenter erklærer at han i skrivelsen til hertugen foreslo et møte på nøytral jord. Skrivelsen ble imidlertid ubesvart.

Intet under, siden den var blitt underslått av Secret Service!

«Da brevet ble skrevet», erklærer nå hertugen av Hamilton, «hadde vi nettopp vunnet luftslaget om England. Da man tilstillet meg fotokopien befant vi oss imidlertid på fullt tilbaketog i Nord-Afrika, og det var ikke noe egnet tidspunkt for en kontakt med en fiendtlig agent».

Da det ikke kom noe svar på denne skrivelse og krigen ble mere og mere skjerpet, besluttet Rudolf Hess seg til personlig å oppsøke Lord Hamilton. Han hoppet ut over Skotland i fallskjerm og forlangte straks etter landingen å bli ført til hertugen av Hamilton.

Nå erklærer hertugen at Hess i en kaserne i Glasgow meddelte ham: «Hitler er rede til å forhandle med Storbritannia og å slutte krigen ærefullt».

Da hertugen av Hamilton fikk vite dette, fløy han straks med en hurrigan-maskin til premierminister Churchill i London: «Da jeg overbragte

ham nyheten, holdt han meg for gal», forteller hertugen nå.

Likevel fastholdt jeg at det virkelig var Rudolf Hess som hadde sprunget ut i fallskjerm. Nå ble den britiske diplomat Kirkpatrick, som i sin tid hadde arbeidet i den britiske ambassade i Berlin, oppfordret til å identifisere den hemmelighetsfulle tysker i Glasgow. Kirkpatrick gjenkjente straks Rudolf Hess og meddelte dette.

Vestens skjebnestund i denne fryktelige annen verdenskrig var inne!

Imidlertid vedla Churchill hendelsen aktene og saboterte denne enestående sjansse til en rettidig fredsslutning.

Mannen som under innsats av sitt liv kjempet for freden har vært innesperret i tyve år som «krigsforbryter», mens krigsforbryteren Churchill er blitt dekorert av Bundesrepublikken med Karlsprisen.

The White Man's Burden

(Forts. fra s. 7)

mann reddet sin sjel. Livstret har dype røtter i den europeiske jord. Alle voldemaktene som har gnaget og daglig gnager på Europas Yggdrasil har ennå ikke greid å tyne den.

Vi må ta vare på vår guddommelige livsarv og ikke la oss forvirre av tanketomt pjatt om at alle mennesker er like. Vi er ikke like. Det er en realitet. Har intet med rasediskriminering å gjøre.

Frihet og menneskelykke skapt ikke ved å kalle et område bestående av fiendtlige usiviliserte stammer, en stat og innføre Vestens «demokratiske» institusjoner. Det fører til kaos, til menneskenes forderv. Kongo er et skoleeksempel. Vær forvisset om at det kommer flere.

Det vil bli rikelig anledning for Vestens humanitære hjelpearbeid i årene som kommer. Og her er god jordbunn for destruktive krefter innenfra og utenfra. — Og disse sivilisatorisk underutviklede land blir mer og mer bestemende i F.N.

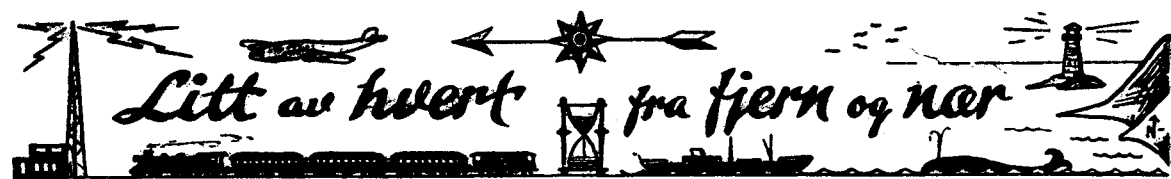
Det gir uhyggelige perspektiver.

TANNLEGE MAAMOEN
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW
TANNINNSETNING
Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Arkitekt
H U S T A D
Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

MARTIN BORMANN GJENOPPVEKKES

Det later til at frykten for avdøde Reichsleiter Martin Bormann fremdeles er stor i kretser som har dårlig samvittighet, og de gjenoppvekker ham da også stadig, på samme måte som blant andre Stalin gjorde med Adolf Hitler. Sist er det avisen Jerusalem Post som serverer et intervju med en viss dr. Topolevsky, som i sin tid var argentinsk ambassadør i Israel. Denne argentinske jøde vet å berette at to tyske undervannsbåter, da sammenbruddet var en kjennsgjerning, bragte en rekke ledende nasjonalsosialister til Argentina, blant dem også Martin Bormann og den meget omtalte lege Mengele. De bragte naturligvis med seg uhørte mengder av gull og edelstener, samt en verdifull kunstsamling, og disse lett realisable verdier ble senere investert i Sør- og Mellom-Amerika, slik at det i virkeligheten er de onde nazister som styrer der i kraft av sine rikdommer. Da Adolf Eichmann kom var det dessverre ikke noe tilovers til ham, så han måtte leve i fattigdom og med hårdt arbeide! Dr. Topolevsky vet også å fortelle at Bormann, som har gjennomgått en ansiktsoperasjon, oppholdt seg i Argentina helt til Eichmann ble «arrestert», men at han nå har flyttet til Brasil.

*

NY FRONTKJEMPERORGANISASJON I NEDERLAND

I Nederland er det dannet en organisasjon av frontkjempere fra annen verdenskrig og fra Indonesia «Eurodivisie Nederland». Organisasjonen går inn for et nasjonalt Europa og kjemper mot den kommunistiske fremtreden og mot raseblandingen.

*

FINNENE LIKER IKKE NEGERE

«Rasehat der også», setter

innkaller til møte for Buskerud og omland i hotell Central, Drammen, lørdag 17. juni kl. 16 (4).

Anders Hafskjold: Orientering.
Stortingsvalget.
Alexander Lange: Lyspunkter i tiden.
Karl Holter: Underholdning m. v.

Eventuellt. Fritt ord.
Vi lever i en avgjørende tid!

Alle må møte!

FRIHETEN bekymret som overskrift over en melding fra Helsingfors om at det kjente negerbasketballag Harlem Globetrotters (som man forlystet også norske fjernsynsseere med i langsomme tid for en stund siden) ble nektet servering på den kjente restaurant Fiskartorpet i utkanten av Helsingfors. Negerpillerne måtte sitte en time i vestibyen før de fikk definitivt beskjed om at de ikke ville bli servert. Den som så disse hylende bajasser i norsk fjernsyn forundres såvisst ikke over den finske restaurants «rasehat». På den annen side er de finske tenåring tydeligvis mere negerbetatte enn til og med de nordiske naboer.

*

MOLOTOV SENSURERES

Når vi nå nevner fjernsynet, så fikk vi riktignok ikke se, men dog høre av kommentatoren, at Krustsjov i Wien ved ankomsten også fikk anledning til å hilse på den degraderte Molotov og at de to gamle kampaner tok hverandre pent i hånden. I den forbindelse kan det ha sin interesse å nevne at eksutenriksminister Molotov har isinne å utgi sine memoarer, men at Krustsjov skal ha forlangt at alle dagboksnotiser om Hitler-Stalin-pakten ska' strykes i boken. Så vennskapet er det vel så som så med også av den grunn

*

KANSLEREN.

Konrad Adenauer fikk følgende smukke attest av sin partifelle Guttenberg under et valg møte i Kempen for en tid siden — vi gjengir den ikke minst fordi vi som nordmenn føler oss beæret: Forbundskansler Adenauer er troverdig, selvom han ofte har gjort en Christiania-sving om sannheten».

*

MARTIN BORMANN II.

Den tidligere Reichsleiter Martin Bormanns sønn av samme navn er som kjent pater i ordnen Jesu Hjerter. Han har i den senere tid oppholdt seg i Bonn for å forsøke å skaffe finansiell støtte til ordnens misjonsarbeide i

Daglig friske blomster

SYNNØVELIE

Blomsterforretning
Kranser til alle priser
Frognerveien 36, Oslo
Tlf. 44 22 30

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

HUSK BLADPENGENE
for 2. halvår.

Kongo. Han skal nå ha vendt tilbake til kongoprovinsen Equateur, hvor han arbeider som sjelesørger og medisinere.

*

NYDEMOKRATISK NIDKJÆRHET

Konvertitter er som kjent alltid spesielt nidkjære og slik er det med de tyske nydemokrater også. De overgår langt sine læremestre. I henhold til en rettskjennelse er således den tyske oversettelse av den amerikanske bok «The Federal Reserve Conspiracy» av Eustace Mullins blitt beslaglagt. Boken ble betegnet som et antisemitisk smedeskript, hvis hensikt var å fremelske «antisemitiske følelser».

*

SLIKT HØRER VI INTET OM

Når det gjelder denne «antisemitismen», så er det ifølge de norske borgerlige aviser bare i det borgerlige Vest-Tyskland alle episodene inntrer. Imidlertid forteller nå Deutsche Wochen-Zeitung at en løytnant i det østtyske «Volkspolizei», som etter 11 års tjeneste har flyktet til Vesten, har berettet at han i østsonen bare i løpet av ett år har behandlet 34 saker vedrørende hakekorstegnninger. Så det er tydeligvis noe iverien med «denazifiseringen» også i østsonen!

*

PA FORSKUDD

Mens Eichmannsprosessen sleper seg frem under energiske trompetstøt i Vestens aviser, tar en i London — hvor man vel er godt underrettet? — resultatet av denne fantastiske rettergang på forskudd. En forbereder allerede plass for den dømte og avlivede Eichmann i vokskabinettet blant andre selebre personer, og i to britiske aviser har det i den forbindelse vært innrykket annonser om at en søker originaluniformen til en SS-Obersturmbannführer.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgirornr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land